

Тоҷикистонам ҷарогон мешавад,

Манбаи нури фаровон мешавад,

Аз ғуруғи дидаи Роғуни мо,

Хафт кишвар ахтаристон мешавад.

Ин кисса дар бораи тарфандҳои оппозитсия ва ба ҷолиш кашидани сарнавишти миллат нақл мекунад. Сархушиҳои зехнӣ, бозихҳои пасипардагӣ, фаровардаҳои ақлсӣ ва амалисозии идеяҳои харобовари сатҳӣ ва бидуни озмоишӣ, ғаравишҳои шубҳаноки аз воқеият дур, теъдоди маъдуди «равшанфикрон»-ро дар 2 даҳаи охир овора ва саргардон кардааст.

Мавзӯи ҳилофи манфиатҳои миллӣ баромадани ин кишр мебошад. Маълумдор аст, ки сафи тарафдорони ҳизби ғирорӣ ва ҳаводорони роиҷ сохтани ҳумайнизми сохти тоҷикӣ, ҷудо аст ва ҳисоби онҳо бо ҷенаки тамоюл ба терроризми байналмилалӣ бархӯрд мешавад.

Дар кӯчаҳои Душанбе қадам мезанӣ ва эҳсоси ноби мардумро ба мушоҳида меғирӣ, ки аз огози ғарӯлияти НБО «Роғун» меболанд ва новобаста аз мушкилоти рӯзгор, ки доманғири ҳар яки онҳост, ғатҳи ин садди бузургро аз ҷониби миллати тоҷик, мояи ифтиҳор меғонанд.

Оппозитсия бошад ҷӣ кор мекунад? Дар Ғарб ҷойғузин шуда, пойғоҳи иттилоотии бо сармояи ҳанғуфт сарозершудаи ҳориҷиҳоро дар ҳизмати сиёҳкунии миллат сарф мекунад. Амалан, баъд аз истиғодабарии нерӯғоҳи «Роғун» даст ба инҳироғи сиёсӣ ва иғротӣ аз сӯйи оппозитсияи мазҳабӣ зағдан, ин маънои онро дорад, ки қатрағтаҳо на танҳо муғориза бар зидди Ҳукумат, балки бар зидди маноғфеи миллати тоҷикро ноҳун мезананд.

Агар мухолифе, оппозиционер бо чаппа нишон додани воқеияти Тоҷикистон дар хориҷи кишвар, пас аз ин чорабиниҳои муҳими давлатӣ ба таблиғи расонаӣ даст занад, хати кирмизро қасдан бар ҳилофи арзишҳои ин марзу бум гузаштааст ва ҳисоби он тоифа чи тавре ки гуфтем, барои садсолаҳо на танҳо барои ҳуди онҳо балки барои ҷойҳои авлоди онҳо ҳудо хоҳад буд.

Ба масоили дуҷумдараҷаӣ нодаркор тавачҷуҳи расонаҳоро ҷалб намудан, ҳуд нишондиҳандаи аблаҳии мухолифатманишихост. Ин дарғаҳи мо дарғаҳи навмедӣ нест, ки натавонем, аҳдшикастаҳоро марҳам баҳшем.

Русҳо зарбулмасали ҳуб доранд, ки тахтуллафзӣ ин тавр баён мешавад: «ҳар қадар банди ресмон начарҳад, хатман интиҳои он маълум мешавад» (Сколько верёвочке не вится всё равно будет конец).

Ин оппозиционерҳои инкилобӣ тахти ақидаи мазҳабӣ оё фикр мекарда бошанд, ки мубориза тарзу усули нонавиштаи ҳудро дорад? Вақте ки миллат дар масири ободӣ қадам мезанад, Ватан месозад, рифоҳу озоиштагиро масдари хизмати ҳуд медонад, дар ин ҳолат оппозиция асӣ ва ё ифротгар даматро фуру мебарӣ, ки ҳилофи арзишҳои аҷдодӣ суҳан нагӯӣ, мавқеъгирӣ нақунӣ, то ҳоини азали ва абадӣ эълон нашавӣ. Марди оқил дарро пӯшид, панҷараро боз мемонад.

Хайҳот, ки насихатҳои садҳо бор гуфта шуда, бар гӯши ҳар азон хондан аст. Оппозицияи фирорӣ ислоҳ шуданӣ нест. Танҳо роҳу василаи радикалии ҳунсо сохтани онҳо мемонад: Барои абад бастанӣ дарвозаи Ватан барои барғашти онҳо.

Падруд оппозиция!

Рогун муборак!

Фаромӯзи Фурқон, ситорашинос